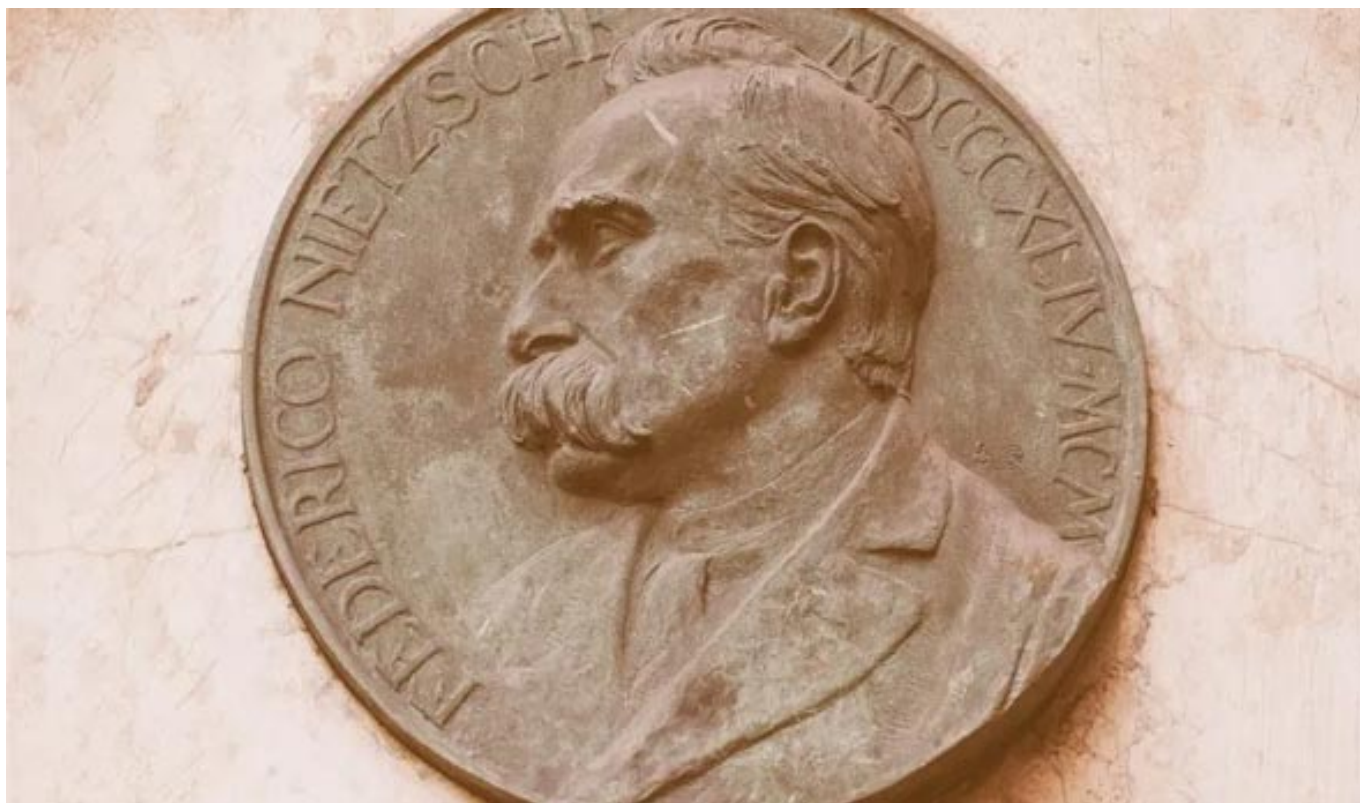

Michael P. Senger (Μετάφταση Nikos Maris)

Οι υγιείς άνθρωποι που ζούσαν κανονικά τη ζωή τους δαιμονοποιήθηκαν όχι επειδή απειλούσαν κανέναν, αλλά επειδή ζούσαν ελεύθερα κι αυτοπραγματοώνονταν, ενώ ο κορωνομανής όχλος ήταν ανίκανος να το πράξει

Είναι απόδειξη της διαρκούς αισιοδοξίας της ανθρωπότητας, όσο και της διαρκούς μας ύβρεως, ότι με κάθε γενιά πρέπει να αναβλύζει εκ νέου η ελπίδα ότι οι θεμελιώδεις δυνάμεις που κυβερνούν τις ανθρώπινες υποθέσεις, από αμνημονεύτων χρόνων, έχουν αλλάξει προς το καλύτερο.

Μετά από κάθε παροδική συμφορά, η πλειονότητα των ανθρώπων για άλλη μια φορά νανουρίζεται από την παρήγορη φαντασίωση ότι φτάσαμε στο τέλος της ιστορίας, ότι οι αιώνιες καταστροφικές παρορμήσεις της ματαιοδοξίας, της αλαζονείας, της απληστίας, του ναρκισσισμού, της δειλίας και της απανθρωπιάς έχουν μετασχηματιστεί σε απλές παραδοξότητες στα βιβλία και τα ιστορικά μας αρχεία, ότι δεν παίζουν πλέον κανέναν σημαντικό ρόλο στη λήψη των αποφάσεων όσων έχουν τη ισχύ να διαμορφώνουν την πραγματικότητά μας και τους σκοπούς για τους οποίους μας στρατολογούν.

Κανένα γεγονός στη ζωντανή μνήμη δεν έχει αποκαλύψει πιο διεξοδικά την ανοησία αυτής της άποψης από ό,τι η απόκριση στην Covid-19.

Σε κάθε στροφή αυτής της πορείας, η ιστορία της απόκρισης του κόσμου στην Covid είναι η ιστορία της εξουσίας: Της αντίληψης γι' αυτήν, της άσκησής της, του φόβου που εμπνέει, της κατάχρησής της, και των παθολογικών άκρων στα οποία θα φτάσουν ορισμένοι για να την αποκτήσουν.

Κατά τη διάρκεια της απόκρισης στην Covid, γίναμε μάρτυρες της ικανότητας εκείνων που θεωρούσαμε ότι είχαν την εξουσία, να σκαρφίζονται απλώς την πραγματικότητα, καθώς προχωρούσαν. Κατάφεραν να επαναπροσδιορίσουν τους επιστημονικούς όρους, την αιτιότητα, την ιστορία, ακόμη και ολόκληρες αρχές του διαφωτισμού, ουσιαστικά ανενόχλητοι. Τις περισσότερες φορές, τα αφηγήματά τους δεν είχαν κανέναν λογικό ή χρονολογικό ειρμό. Σε πολλές περιπτώσεις, ο παραλογισμός ήταν το ζητούμενο.

Μας είπαν ότι ένα δίμηνο lockdown μιας πόλης στην Κίνα είχε εξαλείψει τον Covid από ολόκληρη τη χώρα —αλλά πουθενά αλλού—, ένας ψεύτικος συλλογισμός, που επαναλαμβανόταν συστηματικά από το πολιτικό μας σύστημα επί δύο χρόνια.

Μας είπαν ότι ο σκοπός των lockdown ήταν να ισοπεδώσουν την επιδημιολογική καμπύλη, αλλά και να εξαλείψουν τον ιό, προκειμένου να κερδίσουμε χρόνο για εμβόλια κατά του ιού (σ.σ. που θα είχε εξαλειφθεί).

Μας είπαν ότι τα lockdown στην Κίνα παραβίασαν τα ανθρώπινα δικαιώματα, διέλυσαν την κοινωνία και οδήγησαν σε θανάτους από άλλες αιτίες, αλλά ότι τα lockdown στη Δύση δεν το έκαναν.

Μας είπαν ότι οι διαμαρτυρίες σε εξωτερικούς χώρους μεταδίδουν τον ιό, εκτός εάν η διαμαρτυρία ήταν για τον σωστό σκοπό, οπότε επιβράδυνε τον ιό.

Μας πλημμύρισαν με υπενθυμίσεις ότι τα μυριάδες δεινά από τα lockdown —από την χαμένη εκπαίδευση και τις χρεοκοπίες, έως τις υπερβολικές δόσεις ναρκωτικών και την πείνα— ήταν, παρ' ό,τι λυπηρά, απλώς το αποτέλεσμα της «πανδημίας» και επομένως εκτός του ελέγχου των ηγετών που είχαν διατάξει τα lockdowns.

Μας είπαν ότι η «επιστήμη» ήταν μια εντολή που έπρεπε να υπακούει κανείς, κι όχι μια διαδικασία οικοδόμησης και ελέγχου της γνώσης.

Μας είπαν ότι οι μάσκες ήταν άχρηστες και ότι κάναμε κακό που τις προμηθευόμασταν, μέχρι που μας είπαν ότι ήταν υποχρεωτικές και ήμασταν κακοί που τις αρνιόμασταν. Αυτό, πάλι, αποδόθηκε σε μια αλλαγή στην «επιστήμη» - μια φυσική δύναμη έξω από τον έλεγχο των ηγετών μας.

Μας είπαν ότι οι ιατρικές πληροφορίες που δημοσιοποιούνταν πριν αλλάξει τόσο πολύ η «επιστήμη» ήταν πλέον παραπληροφόρηση που έπρεπε να λογοκριθεί, ακόμα κι αν η αλλαγή στην «επιστήμη» ήταν αναδρομική.

Μας είπαν ότι οι εθνικές κυβερνήσεις, οι τοπικές κυβερνήσεις και οι ιδιωτικές

επιχειρήσεις μπορούσαν η καθεμία να επιβάλει εντολές εάν το επιθυμούσαν, αλλά ότι καμία κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να ανακαλέσει μια εντολή που είχε επιβληθεί από τοπική κυβέρνηση ή ιδιωτική επιχείρηση.

Μας είπαν ότι τα lockdown δεν αποδυνάμωσαν τα ανθρώπινα δικαιώματα, ότι οι ηγέτες μας απλώς ερμήνευαν διαφορετικά τα δεδομένα. Αλλά τώρα που είχαμε lockdown, τα θεμελιώδη δικαιώματα στην μετακίνηση, στην εργασία και στο εμπόριο εξαρτώνταν από τον εμβολιασμό.

Μας είπαν ότι δεν ήταν ασφαλές για τα παιδιά της Αμερικής να παρακολουθούν τα μαθήματα στο σχολείο αυτοπροσώπως και ότι έπρεπε να φορούν μάσκες εάν πήγαιναν, αλλά επίσης ότι δεν ήταν ποτέ επικίνδυνο για τα παιδιά της Ευρώπης να πηγαίνουν σχολείο χωρίς μάσκα. (σ.σ. φαίνεται ότι η Ελλάδα υπήρξε, και σ' αυτό, μια θλιβερή ευρωπαϊκή εξαίρεση).

Μας είπαν ότι το κλείσιμο των σχολείων ήταν κάτι καλό και ότι η αντίθεση στο κλείσιμό τους έπρεπε να λογοκριθεί, μέχρι που μας είπαν ότι το κλείσιμο των σχολείων ήταν ανέκαθεν κάτι κακό.

«Η δύναμη βρίσκεται στο να κομματιάζεις τα μυαλά των ανθρώπων και να τα ενώνεις ξανά σε νέες μορφές της δικής σου επιλογής.»
— George Orwell, βιβλίο «1984»

Εκείνοι που είχαν στην εξουσία κατάφεραν να διαμορφώνουν τόσο αυθαίρετα την πραγματικότητά μας, επειδή οι αξιωματούχοι, οι δημοσιογράφοι, οι δικαστικοί φορείς, οι πολίτες και οι αυτοαποκαλούμενοι διανοούμενοι που είχαν ως σκοπό να κρατούν την εξουσία υπό έλεγχο αποκαλύφθηκε ότι δεν ήταν τίποτε περισσότερο από σκέτοι κόλακες. Και ήταν κόλακες, ώστε να μπορούν να διακρατούν λίγη από αυτή την εξουσία για λογαριασμό τους.

Εν ολίγοις, οι άνθρωποι αναζητούν την εξουσία επειδή οι άλλοι άνθρωποι είναι κόλακες, και οι άνθρωποι είναι κόλακες επειδή η κολακεία είναι ο απλούστερος δρόμος προς την εξουσία. Αυτή η πανάρχαια δυναμική είναι που επιτρέπει σε όσους έχουν την εξουσία να διαμορφώνουν την πραγματικότητα τόσο απαλλαγμένοι από οποιαδήποτε λογοδοσία, έλεγχο ή ακόμα και στοιχειώδη λογική. Αυτός είναι ο λόγος που πάντοτε κάποιοι άνθρωποι πολεμούσαν με αγριότητα μέχρι εσχάτων για χάρη της εξουσίας, και ο λόγος που, ελλείψει επαρκών θεσμών για να τους κρατήσουν υπό έλεγχο, η εξουσία σχεδόν πάντα καταλαμβάνεται από κοινωνιοπαθείς.

Για τον Φρίντριχ Νίτσε, η θεμελιώδης κινητήρια δύναμη πίσω από κάθε ανθρώπινη συμπεριφορά δεν ήταν τόσο η ευτυχία, ή ακόμα και η επιβίωση, αλλά η θέληση για εξουσία - να ασκεί κανείς την βούλησή του όπως θέλει.

Ο Νίτσε αποδόμησε τις προϋπάρχουσες έννοιες της ηθικής σε αυτό που ονόμασε ηθική «κυρίαρχου» και ηθική «υποτελούς», τις οποίες διέκρινε κυρίως από τα κίνητρα πίσω από αυτές. Η «κυριαρχική» ηθική υποκινείτο από την

αυτοπραγμάτωση των αρετών του ανθρώπου και της θέλησης του για ύπαρξη.

Η ηθική των υποτελών, αντίθετα, υποκινείται από τον περιορισμό της δύναμης και της αυτοπραγμάτωσης των άλλων. Για τον Νίτσε, η θέληση για δύναμη καθεαυτή δεν ήταν ούτε καλή ούτε κακή, ήταν απλώς το θεμελιώδες κίνητρο πίσω από όλες τις ανθρώπινες πράξεις. Όμως τις περισσότερες φορές, οι ανθρώπινες ενέργειες υποκινούνταν από την ηθική των υποτελών.

«Όποιος πολεμά τέρατα θα πρέπει να φροντίσει, στην πορεία, να μην γίνει ο ίδιος τέρας. Κοιτάξτε αρκετή ώρα σε μια άβυσσο, και η άβυσσος θα κοιτάξει αμέσως πίσω μέσα σας». ~ Friedrich Wilhelm Nietzsche, *Beyond Good and Evil*, 1886

Ίσως περισσότερο από οποιοδήποτε γεγονός στην ιστορία, η αντίδραση στον κορωνοϊό κατέδειξε την άποψη του Νίτσε, ότι η ανθρώπινη συμπεριφορά δεν υποκινείται θεμελιωδώς από την ευτυχία, αλλά αντίθετα από την απλή θέληση για δύναμη —το να ασκεί κανείς την βούλησή του στην ζωή του— και από το πόσο εύκολο είναι να στρεβλωθεί αυτή τη θέληση, προς τον μικρόψυχο περιορισμό της αυτοπραγμάτωσης των άλλων. Οι υγιείς άνθρωποι που ζούσαν κανονικά τη ζωή τους δαιμονοποιήθηκαν όχι επειδή απειλούσαν κανέναν, αλλά επειδή αυτοπραγματώνονταν μ' έναν τρόπο που ο όχλος δεν μπορούσε να κάνει.

Οι ανεμβολίαστοι λοιδωρήθηκαν όχι επειδή ήταν επικίνδυνοι, αλλά επειδή ήταν ελεύθεροι. Όσοι αμφισβητούσαν αυτά τα πράγματα έπρεπε να λογοκριθούν, όχι επειδή οι σκέψεις τους ήταν λανθασμένες, αλλά επειδή σκέφτονταν. Δεν γινόταν να επιτραπεί στα παιδιά να μεγαλώσουν και να ζήσουν, όχι επειδή ήταν επικίνδυνο, αλλά επειδή το να τα εμποδίζουν να ζήσουν ήταν απλώς κάτι που ο όχλος μπορούσε να κάνει.

Δεν τολμώ να φανταστώ τη ζωντανή κόλαση που πρέπει να βιώνουν μερικά ανθρώπινα όντα στα χρόνια της διαμόρφωσής τους, ώστε να μάθουν ότι η δύναμη μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να υποδουλώσει τους άλλους παρακινώντας τους προς τον μικρόψυχο περιορισμό των συνομηλίκων τους. Δεν θα ευχόμουν τέτοια κόλαση σε κανέναν. Ούτε φανταζόμουν ποτέ ότι θα περνούσα δύο χρόνια από την ζωή μου, για να πείσω τους ανθρώπους ότι αυτό που είναι καλό για τους ίδιους και τους αγαπημένους τους είναι πράγματι καλό, αλλά σ' αυτή την κατάσταση βρισκόμαστε τώρα.

Δεν μου άρεσε καθόλου αυτό που είδα κατά τη διάρκεια της covid, ιδιαίτερα για ό,τι αποκάλυψε σχετικά με τα μυαλά των γύρω μου. Αυτά που πίστευα ότι ήταν τα κοινά για όλους μας ιδανικά του φιλελευθερισμού, της ανθρωπιάς, της κριτικής σκέψης, των καθολικών δικαιωμάτων και του συνταγματισμού αποκαλύφθηκε ότι δεν ήταν τίποτε περισσότερο από τα σύγχρονα παράσημα ενός κόλακα —δηλώσεις του συρμού, δημοφιλείς μεταξύ των ελίτ της εποχής μας, οι οποίες πετάχτηκαν αμέσως στα σκουπίδια, μόλις οι πλούσιοι που χρηματοδοτούσαν τους εργοδότες τους, τους συνομηλίκους τους, και τους παράγοντες επιρροής τους, αποφάσισαν ότι δεν ήταν πλέον βολικές.

Μας είπαν ότι ο πόλεμος είναι ειρήνη, η ελευθερία είναι σκλαβιά και η άγνοια είναι δύναμη. Αλλά το χειρότερο από όλα, είπαν στους φίλους μας και στους συνομηλίκους μας να μας εξοστρακίζουν και να μας δυσφημούν, αν δεν κάναμε ό,τι μας έλεγαν – και εκείνοι, τις περισσότερες φορές, υπάκουσαν σε αυτό που τους είπαν.

Άρθρο του νομικού και συγγραφέα Michael P. Senger, δημοσιευμένο στις 14 Ιουνίου του 2022 από το Brownstone Institute.

Ο Michael P Senger είναι δικηγόρος και συγγραφέας του Snake Oil: How Xi Jinping Shut Down the World. Ερευνά την επιρροή του Κινεζικού Κομμουνιστικού Κόμματος στην αντίδραση του κόσμου στην COVID-19 από τον Μάρτιο του 2020, και στο παρελθόν είχε γράψει την εκστρατεία προπαγάνδας παγκόσμιας κλεισίματος της Κίνας και το Masked Ball of Cowardice στο περιοδικό Tablet. Μπορείτε να παρακολουθήσετε τη δουλειά του στο Substack.

[Πηγή](#)